

[Dorte Bennedsen]

år har været med til at skabe og forstørre befolkningens angst for fremmede ved hele tiden at argumentere for stramninger og begrænsninger med det argument, at ellers bliver vi oversvømmet af fremmede. Ikke mindst på denne baggrund hilser vi i Socialdemokratiet indenrigsministerens redegørelse/handlingsplan og det meget fyldige baggrundsmateriale, vi har modtaget, meget velkommen. Materialet viser en vilje til at se nogle relevante sammenhænge, tænke i nye og måske utraditionelle baner og komme med udspil til at løse nogle af de problemer, vi står over for. Vi har især hæftet os ved, at indsatsen vedrører både flygtninge og indvandrere, sådan som det også fremgår af nogle af de lovforslag, vi skal behandle senere på dagen; men naturligt nok handler en væsentlig del af redegørelsen dog om flygtninge, fordi Danmark i efteråret 1992 oplevede en voldsom stigning i antallet af asylansøgere og ligeledes må forvente et meget stort antal i 1993.

Uden at det på nogen måde må opfattes som en kritik af Flygtningedirektoratet eller de organisationer, der har været involveret, tror jeg, at vi i dag alle erkender, at den måde, problemerne blev løst på i efteråret og vinteren, langtfra var tilfredsstillende. Den var problematisk for asylansøgerne, som i perioder blev indkvarteret under dårlige forhold på skibe eller i gymnastiksale, og den var meget utilfredsstillende for kommunerne, som slet ikke fik tid til at forberede sig på den store opgave, det faktisk er at skulle modtage og huse en større gruppe asylansøgere. Og sidst, men bestemt ikke mindst, var den meget utilfredsstillende for direktoratet, som slet ikke fik et pusterum til at foretage planlægning, men var presset til at løse problemerne helt akut fra den ene dag til den anden.

Vi uddrog den vigtige viden af disse erfaringer, at en opgave som denne ikke kan løses af en central myndighed alene, uanset hvor godt denne myndighed arbejder. Skal vi opfylde vore forpligtelser i den nuværende flygtningesituation, er det helt nødvendigt, at vi inddrager langt bredere kræfter i det danske samfund, og derfor er vi også glade for regeringens udspil, både om flygtningelandsbyer og forslaget om at give kommunerne mulighed for at drive asylcentre. Forslagene løser nogle af problemerne fra efteråret, som jeg nævnte før, men

det vigtigste er måske nok, at de er et signal om, at vi nu bevæger os fra en situation, hvor kommuner og borgere fik pålagt en opgave ovenfra, til en situation, der præges af samarbejde og uddelegering af ansvar og initiativ.

Kommunernes reaktioner på mulighederne for at få en flygtningelandsby har været en af forårets meget positive oplevelser, fordi det er et signal om, at de gerne vil være med til at løse problemerne, når de blot får medindflydelse og medansvar. Dertil kommer også, at det giver en langt, langt bedre baggrund for at engagere den lokale befolkning i den opgave, det er at huse asylansøgere. Den bedste modvægt mod fremmedangst er at skabe mulighed for kontakt med de fremmede og for deltagelse i løsningen af opgaven, og her giver kommunernes engagement nye muligheder.

Socialdemokratiet har gang på gang påpeget, at asylsagsbehandlingstiden burde nedsettes væsentligt, både ud fra menneskelige og økonomiske hensyn; men først ved udlændingeforliget sidste sommer lykkedes det at få gennemført en beslutning om, at sagerne skulle færdigbehandles inden for 9 måneder. Den daværende regering tog et par initiativer, uden at det dog rigtig battede; men for nylig har den nuværende regering taget initiativ til at fordoble kapaciteten i Flygtningeævnet, og det er med overordentlig stor tilfredshed, at vi har noteret os regeringens tilsagn om at afsætte de fornødne ressourcer til at opfylde målsætningen om de 9 måneder.

Vi har i en tidligere debat givet tilsagn om at drøfte, hvilke oplysninger der kunne give anledning til genoptagelse af en asylsag. Det er helt oplagt, at f.eks. ændringer i den politiske situation i hjemlandet skal kunne bevirke en genoptagelse, men med hensyn til asylansøgeres egne oplysninger må man forvente – i betragtning af, at Flygtningehjælpen er med fra første færd som rådgiver – at de relevante oplysninger fremlægges under sagens behandling i første eller anden instans.

Der har fra visse sider været fokuseret meget på lovens muligheder for genoptagelser og klager. Jeg vil derfor godt føje til, at når folk har måttet vente op til 4 år og så får afslag på en ansøgning, er behovet for at klage over afgørelsen selvsagt større, både fordi de pågældende har fået en vis tilknytning til Danmark, og fordi de ofte har vanskeligere ved at vende hjem